

Arrest

nr. 178 929 van 5 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen op 11 augustus 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op 7 juni 2007 België binnen en vragen op 8 juni 2007 asiel aan. Op 17 augustus 2007 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 7 augustus 2007 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 14 september 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.3. Op 6 oktober 2007 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 14 oktober 2009 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 22 juni 2011 ongegrond bevonden.

1.4. Op 18 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 17 april 2009 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 17 juli 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 4 december 2009 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 oktober 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.7. Op 3 mei 2011 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 december 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 1 september 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 november 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.9. Op 16 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.10. Op 28 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 augustus 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.11. Op 5 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 138 979 van 23 februari 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 11.246 van 23 april 2015 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.12. Op 15 september 2014 wordt aan de derde verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 138 976 van 23 februari 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 11.245 van 23 april 2015 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.13. Op 11 februari 2016 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van K.M., die de Belgische nationaliteit heeft. Zij worden in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat zij “(b)ewijzen intracommunautair aspect, geboorteakte ouder/schoonouder, geboorteakte neef, geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille, huwelijksakte” hebben overgelegd en er wordt hen gevraagd om binnen de drie maanden een “(b)ewijs dat hij/zij in het land van herkomst ten laste is van EU'er OF deel uitmaakt van gezin EU'er” voor te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen de volgende stukken hebben ingediend:

- bewijs van afvoering van de registers op naam van de referentiepersoon;
- huurcontract op naam van de referentiepersoon;
- niet ingevuld emigratie, aangifteformulier (verhuizing naar het buitenland);

- betalingsoverzicht;
- ontvangstbewijs van de aangifte (model 2);
- weigeringsbeslissing aanvraag C-kaart;
- verklaring lidmaatschap ziekenfonds.

Op 10 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de thans bestreden beslissingen die aan de verzoekende partijen worden ter kennis gebracht op 11 augustus 2016. Deze beslissingen, die op gelijkaardige motieven zijn gesteund, luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.02.2016 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat “iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld’.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

‘Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).’

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- bewijs van afvoering van de registers (model 8), opgemaakt te Aartselaar dd. 17.06.2015, vanaf het adres: (...).
- onvolledig, niet ondertekend huurcontract Kapellebrug waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 07.06.2015 een kamer geschikt voor 1 persoon huurde op het adres: (...) (Nederland): handgeschreven afrekening voor de maanden juli, juni en september 2015: rekening- en betalingsoverzicht 2015
- emigratie aangifteformulier van de gemeente Hulst: dit formulier is niet ingevuld en niet ondertekend
- model 2. opgemaakt te Aartselaar dd. 14.10.2015, op het adres: (...).

Uit het geheel van zowel de voorgelegde documenten als de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon zich inderdaad op 17.06.2015 heeft laten afschrijven naar het buitenland. Er werd weliswaar een huurovereenkomst voor het adres (...) (Nederland) voorgelegd: er werden echter geen

bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon er ook officieel ingeschreven was. Uit de voorgelegde gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). Het voorgelegde emigratie aangifteformulier van de gemeente Hulst is niet ingevuld en niet ondertekend en heeft dan ook geen enkele bewijswaarde. Het doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Hiervan worden echter geen objectieve en verifieerbare bewijzen voorgelegd, zoals een inschrijving of een verblijfsvergunning. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt bovendien dat betrokkene sedert 08.06.2007 onafgebroken in ons land gedomicilieerd was. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde huurovereenkomst blijkt dat dit adres een kamer betreft die geschikt is als woonruimte voor maximaal 1 persoon. Gelet op het geheel van deze elementen is het niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig. Ook in België wonen betrokkene en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 11.12.2007 in Aartselaar woonachtig is, sedert 27.08.2012 op zijn huidige adres, zijnde (...). Op 17.06.2015 laat hij zich afschrijven naar het buitenland, bijna vier maanden later, op 14.10.2015 laat hij zich opnieuw op hetzelfde adres inschrijven. Enkele weken later dienen zijn beide ouders (OV 8216996 en OV 8186029) een aanvraag gezinshereniging in volgens artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 en doet de referentiepersoon beroep op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie'. Op 11.02.2016 dienen ook zijn nicht en een deel van haar gezin, waaronder betrokkene (OV 6098687 en OV 6419340), een aanvraag gezinshereniging in volgens artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 in functie van de referentiepersoon. Zowel de echtgenote als de vier minderjarige kinderen van de referentiepersoon verblijven sedert 27.08.2012 ononderbroken op het adres (...), en lieten zich niet afschrijven naar het buitenland. Uit de combinatie van deze elementen blijkt dan ook dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie' met het oog op de aanvragen gezinshereniging van zijn familieleden via artikel 40bis en artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 6 en 7 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Betrokkenen dienden een aanvraag tot verblijf in als familielid van een Burger van de Unie, zoals omschreven als artikel 14/1,2°: “ Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Om het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon vast te leggen werd er beroep gedaan op artikel 21VWU en richtlijn 24/38/EG.

Dat de bestreden beslissing de weigering als volgt motiveert:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”

Dat de motivering van DVZ geenszins aanvaard kan worden.

Artikel 7 ‘verblijfsrecht voor meer dan drie maanden’ van de richtlijn 2004/38/EG leest als volgt:

“(…)”

Artikel 6 van de richtlijn 2004/38/EG voorziet erin dat een burger van de Unie het recht heeft om in een andere lidstaat te verblijven zonder enige voorwaarden of formaliteiten voor een periode van maximum drie maanden, dit is eveneens van toepassing op de familieleden die zich bij de burger van de Unie voegen. Pas wanneer de drie maanden verstreken zijn moet er aan de voorwaarden van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG worden voldaan.

Referentiepersoon voldoet dus aan de voorwaarden neergeschreven in artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG, en kan zich dus beroepen op het burgerschap van de unie zoals voorgeschreven in artikel 20 VWEU.

Voorts is het betrokkenen volstrekt onduidelijk hoe zij kunnen aantonen dat zij de referentiepersoon vergezelden naar het buitenland. Zij genieten namelijk geen verblijfsrecht en bijgevolg geen in- of uitschrijving in de registers, waaruit hun vertrek of aankomst zou kunnen blijken. Ook in Nederland genieten of genoten zij geen verblijfsrecht.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- De bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG,*
- De zorgvuldigheidsplicht.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn, daar de referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG en zich aldus kan beroepen op het burgerschap van de Unie zoals omschreven in artikel 20 VWEU.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, en dit op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“(…)”

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de referentiepersoon, in functie van wie de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd ingediend, wenst te vervoegen.

Het weze evenwel vastgesteld dat uit de overgemaakte stukken niet blijkt dat de referentiepersoon reeds gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Dit is nochtans een noodzakelijke voorwaarde opdat verzoekende partij beroep zou kunnen doen op de bepaling van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft kunnen vaststellen er weliswaar een huurovereenkomst met adres in Nederland werd voorgelegd, doch dat er geen bewijzen worden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon ook officieel ingeschreven was in Nederland. Uit de voorgelegde gegevens blijkt ook niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland verkregen heeft.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kon aldus vaststellen dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen. Het voorgelegde emigratie aangifteformulier van de gemeente in Nederland is niet ingevuld en niet ondertekend, en heeft dan ook geen enkele bewijswaarde.

In het verzoekschrift gaat verzoekende partij hier niet op in, en betwist deze vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook geenszins.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft verder ook terecht vastgesteld dat nergens uit het dossier blijkt dat de gezinsleden waarvan heden sprake, reeds bij de referentiepersoon verbleven in Nederland:

- Geen objectieve en verifieerbare bewijzen,*
- Betrokkene sedert 08.06.2007 onafgebroken gedomicilieerd in België,*
- Uit de huurovereenkomst blijkt dat de woning in Nederland een woning betrof die geschikt is voor maximaal 1 persoon,*
- Ook in België wonen betrokkenen en referentiepersonen niet samen.*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk om welke redenen er werd besloten dat de referentiepersoon geen beroep kan doen op de verblijfsbepalingen voor gezinshereniging met EU-onderdanen, en de verzoekende partij aldus ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De loutere bewering dat het voor verzoekende partij volstrekt onduidelijk zou zijn hoe zij moet aantonen dat zij aan de voorwaarden voldoet, kan aan het voormelde geen afbreuk doen. De vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging is niet kennelijk onredelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), de Burgerschapsrichtlijn en artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger, nu uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) volgt dat enerzijds dient te worden aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef “krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen)” en anderzijds dat de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met de verzoekende partijen, terwijl “niet afdoende aangetoond (wordt) dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2)” en tevens “niet afdoende aangetoond (wordt) dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig”, wat in de beslissingen genoegzaam wordt toegelicht. Op grond van deze overwegingen besluit de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de referentiepersoon zich niet kan beroepen op artikel 21 van het VWEU en de Burgerschapsrichtlijn of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie en dat de verzoekende partijen “dan ook niet (voldoen) aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”. Ook de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijzen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat het “legaal verblijf in België is verstreken”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en

hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, de Burgerschapsrichtlijn en artikel 21 van het VWEU.

Artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

*“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.
2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;
b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.
Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”*

Artikel 47/1, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn, bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

De Burgerschapsrichtlijn is enkel van toepassing ten aanzien van Unieburgers die zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten.

De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een Unieburger die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit in beginsel geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend (zie HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 35). Dit geldt *a fortiori* voor derdelanders die een ander, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn vallend familielid zijn van een Unieburger, voor wie het gastland ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn binnenkomst en verblijf dient te vergemakkelijken.

Voorts vindt de Burgerschapsrichtlijn op grond van artikel 21, eerste lid, van het VWEU naar analogie toepassing in een situatie waarin een Unieburger met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, eerste en tweede lid, of artikel 16, eerste en tweede lid, van deze richtlijn genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, wanneer deze Unieburger met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 61). Laatstgenoemde bepalingen hebben respectievelijk betrekking op een verblijf van meer dan drie maanden en een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat.

In casu wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat “er (...) geen bewijzen (werden) voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon (...) (in Nederland) ook officieel ingeschreven was” en dat uit de voorgelegde gegevens “niet (blijkt) of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland verkregen heeft”, zodat “niet afdoende aangetoond (is) dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2)”. De verzoekende partijen weerleggen deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet.

De verzoekende partijen laten gelden dat uit artikel 6 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat een Unieburger het recht heeft om in een andere lidstaat te verblijven zonder enige voorwaarden of formaliteiten voor een periode van maximum drie maanden. Zij menen dat dit ook geldt voor de familieleden die zich bij de Unieburger voegen. In zoverre de verzoekende partijen opwerpen dat de referentiepersoon in Nederland heeft verbleven op grond van artikel 6 van de Burgerschapsrichtlijn en zodoende aan artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn werd voldaan, kunnen zij, gelet op de hoger uiteengezette rechtspraak waarin duidelijk verwezen wordt naar een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, eerste en tweede lid, of artikel 16, eerste en tweede lid, van de in de Burgerschapsrichtlijn genoemde voorwaarden, niet worden gevolgd. Nu de referentiepersoon in België, het land waarvan hij de nationaliteit heeft, woont en verblijft en, gelet op het voorgaande, niet aantoonbaar dat hij een recht van vrij verkeer of van verblijf heeft uitgeoefend in een andere lidstaat, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat de Burgerschapsrichtlijn op hen van toepassing is en kan hen bijgevolg op grond van deze richtlijn geen afgeleid verblijfsrecht worden toegekend als “ander” familielid van een Belg.

De bestreden beslissingen zijn gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat “niet afdoende aangetoond (is) dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2)” en 2) dat “niet afdoende aangetoond (is) dat (de) betrokkene(n) en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig”. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf reeds om de bestreden beslissingen te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg hebben de verzoekende partijen geen belang bij hun kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissingen. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.

Bovendien doen de beschouwingen van de verzoekende partijen dat het voor hen volstrekt onduidelijk is hoe zij kunnen aantonen dat zij de referentiepersoon vergezelden naar het buitenland, nu zij geen verblijfsrecht in België noch in Nederland hebben “en bijgevolg geen in- of uitschrijving in de registers, waaruit hun vertrek of aankomst zou kunnen blijken”, geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissingen dat “niet afdoende aangetoond (is) dat (de) betrokkene(n) en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig”.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, de Burgerschapsrichtlijn en artikel 21 van het VWEU, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending aangetoond van de artikelen 6 en 7 van de Burgerschapsrichtlijn.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN